

man undersøger dem, kommer man til interessante Resultater. Det viser sig nemlig, at i alle de grovere Forbrydelser, Voldsforbrydelser og Forbrydelser mod Sædeligheden, er der ingen Stigning. Naar man altsaa taler om den voksende Kriminalitet, er det ikke saaledes, at den store brede Befolkning er blevet mere forraaet i sine Sæder. Derimod er Bedragerier og Tyverier og andre Berigelsesforbrydelser tiltaget i stort Omfang, der er kommet helt nye Former til: Klausulæderi, Kædehandel, Overtrædelse af Maksimalpriser, og de tidligere Former som Assurancesvig, Vareforfalskninger og Svig med betroede Midler forekommer i stadig større Omfang. Det er altsammen Former for Forbrydelse, som viser en stigende Kriminalitet i *de besiddende Klasser*. Og ogsaa de almindelige Tyverier er taget stærkt til. Det er ikke, som man maaske paa Forhaand kunde tænke sig, den store brede Befolkning, der reagerer mod Varemangel og Dyrtdid ved at tage selv, hvad de ikke kan faa ad anden Vej. Det er ikke Tyverier af Livsfornödenheder, der finder Sted, og det er ikke, om jeg saa maa sige, Familiebefolkningen, der øver disse Tyverier. Stigningen i Tyverierne finder Sted indenfor de unge Aldersklasser, det er unge Tyve mellem 14 og 20 Aar. Der foreligger ikke noget statistisk Materiale, hvorefter man kan bedømme, hvilke Samfundsklasser det er, der stiller det største Kontingent til dette stigende Antal af disse unge Forbrydere, men en Kriminalretsassessor har for nylig i en Bladartikel fremstillet sine Erfaringer fra de sidste Aar, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse enkelte Sætninger af denne Kriminalretsassessors Erklæringer. Han skriver saaledes: „Det er mit bestemte Indtryk, at der i det sidste Aars Tid her i København ses et langt større Antal unge Forbrydere udgaaet fra højerestillede og mere dannede Hjem, end Tilfældet har været før; Elever fra Skoler og Anstalter for videre Uddannelse, Kontorister og Lærlinge af en mere overklasse-mæssig Oprindelse gør sig jævnlig skyldige i Tyveri og Bedrageri af ikke ubetydeligt Omfang“. Og Kriminalretsassessoren resumerer sit Indtryk af den tilsigende Kriminalitet med disse Ord, at de af Krigen fremkaldte Ændringer i Samfundsforholdene medfører en stadig voksende og meget betydelig Stigning i Antallet af de simple Tyverier, medens den grovere, professionelle Kriminalitet ikke er steget, og det synes, „at Kriminaliteten er stigende blandt de unge, især blandt dem,

der tilhører højere Samfundslag, hvor Tyveri hidtil har været en Sjældenhed, hvilket har Sammenhæng med, at Stigningen ikke skyldes egentlig Nød og Trang, men nærmest eller dog for en stor Del er ud sprunget af en Hang hos de unge til Luksus og Fornøjelser, som er vokset frem under den almindelige Pengerigelighed og Tilbøjelighed til Flothed, og som lettere har faaet Magten over dem under den almene Svækkelse af den ubetingede Respekt for Straffelovbudene, som Mængden af de specielle Krigsforseelser har fremkaldt i ret vide Kredse.“ Som det fremgaar baade af Krigsforbrydelsernes Karakter, at det er Klausulæderier, Vareforfalskninger o. lign., og som det ogsaa fremgaar af den omtalte Kriminalretsassessors Erfaringer med Hensyn til de unge Forbrydere, er det altsaa særlig indenfor de højere Klasser, at Kriminaliteten er voksende. Alle disse Fanger skal nu straffes, der skal skaffes Fængselsplads til dem, og den Slutning ligger da ganske nær, at der kun synes at være een Vej at gaa, nemlig at bygge flere Pladser. Men man kan jo som bekendt, naar der er Pladsmangel, skaffe Plads paa to forskellige Maader. Man kan bygge flere Pladser, men man kan ogsaa holde bedre til Raade med de Pladser, man har, og man kan søge at hindre Tilgangen til Fængslerne. Som Forholdene ligger i Øjeblikket, under den tilstedeværende Nødstilstand, har mit Parti erkendt som en Nødvendighed, at der skaffes flere Pladser, men vi kan ikke betragte en Udvidelse af Nyborg Fængsel som det eneste Svar, Samfundet giver paa den voksende Kriminalitet og særlig paa Kriminaliteten indenfor Ungdommen. Jeg beklager, at Pladsmangelen i Fængslerne er blevet saa krisemæssig, inden Rigsdagen har haft Lejlighed til at beskæftige sig med denne Sag. I Bemærkningerne til Lovforslaget berettes det jo, hvorledes man allerede for over et Aar siden har maattet gøre de lokale Myndigheder opmærksomme paa, at Fængslerne var fulde, og man maatte altsaa den Gang i Justitsministeriet have været klar over, at der maatte gøres noget. Hvis man den Gang havde henvendt sig til Rigsdagen eller Finansudvalgene, havde der maaske været Lejlighed til at tage Spørgsmaalet op paa en bredere Basis end netop det at bygge flere Pladser. Jeg skal dog erkende, at det sidste Aar i en Rigsdagsperiode umiddelbart før de nye Valg efter den nye Grundlov ikke just var meget egnet til en bred Drøftelse af de herhen hørende Forhold.